

T.A.
WILLIAMS

*Álmaimban
Toszkána*

T.A.
WILLIAMS

*Álmaimban
Toszkána*

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
T.A. Williams: *Dreaming of Tuscany*
First published in the United Kingdom in 2019 by Canelo
Canelo Digital Publishing Limited
Third Floor, 20 Mortimer Street
London W1T 3JW

Fordította
Both Sára

Szerkesztette
Kalocsai Judit

Borítóterv
Canelo Digital Publishing Limited

ISBN 978-963-544-706-0

Minden jog fenntartva

© T.A. Williams 2019

© Kossuth Kiadó 2022

© Hungarian translation Both Sára 2022

*Mariangelának és Christinának,
szeretettel. Mint mindig.*

Első fejezet

– Beatrice, hall engem?

Bee mintha a víz alól hallotta volna a hangot. Egy meleg kéz érintette meg a csuklóját, majd a barátságos férfihang újra kérdezte:

– Beatrice, hall engem? Doktor Bianchi vagyok. A sienai kórházban van. – A férfi jól beszélt angolul, mintha hosszabb ideig Amerikában élt volna, bár olaszos akcentusa megmaradt.

Ahogy Bee lassan felfogta az elhangzottakat, minden erejével próbálta értelmezni is. *Kórház?*

– Igen, hallom – felelte, de a saját hangja is idegenül csengett. Megrázta volna a fejét, hogy összeszedje a gondolatait, de összerándult a fájdalomtól. Nagyon óvatosan próbálta mozgatni az ujjait és a lábujjait. Megnyugodva kinyújtotta a karját, majd a lábát; de újra éles fájdalom hasított a hátába és a combjába. Feljajdult.

– Most biztosan nem érzi magát túl jól, de minden rendben lesz. Komoly zúzódás érte a combját, de szerencsére csonttörést nem szenvedett.

Bee felemelte szabad karját, végigsimított az arcán, és nem lepődött meg, hogy kötést érintett. Csak ekkor

nyitotta ki a szemét. Pislogott párszor, mire ráébredt, hogy minden fekete. A pánik hulláma kezdett feltolulni benne, de ő erőnek erejével küzdött ellene.

– Nem látok – nyögte gyengén, de hallható rémülettel.

– Semmi baj, Beatrice. A szemkötést hamarosan levesszük. A látása nem sérült.

A megkönnyebbülése szinte tapintható volt. Hosszan sóhajtott; a teste újra ellazult. Továbbsimított az arcán és a fején, és egy pillanatra újra összezavarodott. *Mi történt?* Beletelt néhány másodpercbe, mire rájött, hogy a haja, a gyönyörű, hosszú haja eltűnt. De hogyan tűnhetett el?

– A hajam...? Mi történt a hajammal?

Csak a sebészeti kötszer csíkjai alól ki-kibukkanó kopasz bőrt érezte.

Az orvos bátorítóan megszorította a csuklóját.

– Ne aggódjon. Vissza fog nőni. Fejsérülést szenvedett, a robbanások során pedig nyílt sebeket szerzett, és a haja egy része is leégett. A többit le kellett borotválunk, hogy a sebeket elláthassuk, de egy nagyobb sebet leszámítva csak karcolásokról van szó. A haja hamarosan visszánő, eltakarja a hegeket és rövidesen újra ön-maga lehet.

Robbanások? Bomba? Talán terrortámadás? Bee a fejét ingatta. Bárcsak emlékezne...

– Beatrice, van valaki, akivel felvehetnénk a kapcsolatot? Barátok? Család? Megkerestük az édesanyját, és személyesen beszéltem vele, hogy megnyugtassam. Meglepődtem, hogy ő is olasz! – Átváltott olaszra. –

Ez azt jelenti, hogy maga is beszél olaszul? Ezt a beszélgetést folytathatnánk akár olaszul is?

Bee csodálkozott, hogy számottevő nehézségek nélkül tud olaszul válaszolni, és ezt jó jelnek vette: az agya tehát nem sérült meg komolyan.

– Sokkal könnyebb lenne angolul, ha nem bánná. Beszélek olaszul, de nem vagyok benne biztos, hogy az orvosi terminológiában is eligazodom. – Újra angolra váltott. – Nagyon kedves öntől, hogy felvette a kapcsolatot az anyámmal. Köszönöm szépen, doktor...

– Bianchi... Dario Bianchi. Itt, a sienai kórház traumatológiai osztályán dolgozom.

Bee hátradőlt, és ahogy ellazult, a köd fokozatosan kezdett kitisztulni a fejében, és felderengtek az emlékei is.

– Azt mondja, Siena...? Sienában dolgozom. – Minden erejével megpróbált koncentrálni, és az emlékek ezrével özönlöttek vissza az elméjébe. – Egy filmes cégnél.

– Úgy van. Ez így igaz. – Az orvos elégedettnek és talán kissé megkönnyebbültnek hangzott. – Egy új film forgatásán dolgozik, ami itt készül. Emlékszik, hogy mi történt?

Bee gondolkodott. Emlékezett a film címére, a szállodára, ahol ő és a stáb nagy része megszállt, de arra, hogy mi történt vele, egyáltalán nem. Mindent megtett, de ami a balesetet illeti, semmi nem derengett fel.

– Lássuk csak... A film, amit készítünk, *A Sötét Herceg* címet viseli. Ez egy lovageposz, a középkorban játszódik, és történelmi tanácsadóként alkalmaztak. Már majdnem két hónapja vagyok itt, és a forgatásnak lassan

vége. – A lány kissé csalódottan horkant fel. – Mindenre emlékszem, de a balesetről semmire. Fogalmam sincs, hogyan kerültem ide.

– Semmi baj, Beatrice. Idővel visszajön. Úgy tűnik, a baleset a forgatáson történt. Azt mondták, magára zuhant a reflektorállványzat. Az izzók mind felrobbantak, repeszbombaként szórták szét a szilánkokat.

Bee minden igyekezete ellenére még mindig nem tudott felidézni semmit a tényleges eseményről.

– Megsérült még valaki?

– Attól tartok, igen. Mimi Robertson. De neki nagyobb szerencséje volt. Nem érte fejsérülés, és a vágásai is kevésbé súlyosak.

– Ejha.

Bee azonnal felismerte ezt a nevet. Mimi Robertson generációja leghíresebb brit színésznője volt, és Hollywood egyik legkelendőbb neve. *A Sötét Herceg* női főszereplője volt, Beet pedig hetekkel ezelőtt mutatták be neki, amikor a forgatás elkezdődött, de azóta alig váltottak többet néhány szónál. A lenyűgözően gyönyörű sztár roppant tartózkodó volt, és a stáb többi tagja figyelmeztette Beet, hogy ne lepődjön meg, ha Mimi – azaz „Miss Robertson”, ahogyan szerette hívatni magát – teljesen figyelmen kívül hagyja őt. Közismert volt jeges modoráról és tüskés természetéről, és Bee bölcsen kitért az útjából, ha csak tehetette.

Akárhogy is, Robertson garancia volt a kasszasikerre.

Bee ismét elernyed, megkönnyebbült, mintha visszatért volna az emlékezete, bár a gondolat, hogy gyönyörű, hosszú haja odalett, könnyeket csalt a szemébe. A comb-

ja nagyon fájt, és azon töprengett, vajon ezek a sérülések hatással lesznek-e élete hátralevő részére. Minden tőle telhetőt megtett, hogy elfojtsa az egyre erősödő pánikérzetet; egy pillanatra még Mimi Robertson sorsára is gondolt, hogy vajon hogyan birkózik majd meg a sérüléseivel. Végtére is, az olyan filmsztárok számára, mint ő, a megjelenés a legfontosabb.

Aztán eszébe jutott egy másik név: Jamie. Egy pillanatra azon töprengett, hogy megkérje-e az orvost, lépjen kapcsolatba vele, és mondja meg neki, hogy minden rendben... De alighogy végiggondolta ezt, elvetette mint lényegtelen gondolatot. Annak már vége. Néhány hónapja szakítottak a férfival, és a végső szó előtti fájdalmas hetek emléke felizzott benne. Először jutott eszébe az, hogy talán jobb lett volna, ha mégis elveszíti az emlékezetét a balesetben.

Feküdt az ágyon, élvezettel tornáztatta az agyát, hiába maradt homályban az aznapi forgatás emléke, mégis örült, hogy egészen magánál van. Támadt egy gondolata.

– Doktor Bianchi, ha van ideje, megkérne valakit, hogy értesítse a Pan World embereit, hogy ébren vagyok?

– Ez már megtörtént. Azt hiszem, a cégtől már jelentkezett valaki... Látogatási időben talán újra eljön. Egész héten eljött, mindennap.

– Egész héten...? Mióta vagyok itt?

– Öt napja. Mesterséges kómában kellett tartanunk. Egy kis duzzanat támadt az agyában, ami miatt aggódtunk, de már szerencsére felszívódott.

– Öt napja? Szóval, milyen nap is van ma...? – Bee küszködött, hogy megértse, amit hallott. – Péntek? Szombat?

– Szombat. Hétfőn délelőtt hozták be.

– És az a daganat az agyamban...? – kérdezte reszketeg hangon. – Ez ijesztően hangzik...

– Ne aggódjon, Beatrice. Amennyire meg tudjuk állapítani, nem szenvedett maradandó károsodást.

– Amennyire meg tudják állapítani...? – visszhangozta Bee, és a kopaszsága hirtelen nevetséges problémának tűnt emellett. Újfent a pánik hulláma ellen küzdött, és másfelé terelte a gondolatait. – És miss Robertson? Ő is kórházban van még?

– Nem, szinte azonnal elengedték. Egyébként, ahogy említettem, bizonyára hamarosan meglátogatja az egyik kollégája. Ő többet tud majd mondani, de előbb levesszük a szemkötőjét, és az osztályvezető úr is szeretné látni. Addig csak pihenjen. Minden rendben lesz.

– Köszönöm, Bianchi doktor úr.

– Nagyon szívesen. Most el kell mennem, de nem marad egyedül; épp most érkezett a nővér, aki magával marad, míg a kötést leveszik a szeméről.

Bee fojtott hangú, rövid beszélgetés zaját hallotta, majd távolodó lépteket. Hirtelen rettenetesen egyedül érezte magát a sötétben.

Könnyed, ismerős érintés rázta fel Beet; meleg volt, és puha, az anyjára emlékeztette. Bee a kéz után nyúlt, és éppen úgy szorította meg, mint kislány korában. Nagyon megnyugtatónak találta.

– Jó napot. Rosa vagyok. Most én leszek magával. Ne aggódjon, nincs egyedül.

A hang meleg volt, mint a kéz. Olaszul beszélt, de lassan és tisztán, mintha nem lenne biztos benne, hogy Bee megérti-e. Az emberi kedvességnek ez az egyszerű gesztusa hirtelen átszakította a gátat, és Bee érezte, hogy folyni kezdenek a könnyei. Azon kapta magát, hogy úgy zokog, mint egy kisbaba, és csupán a megkönnyebbülése tartja vissza a jövő feletti félelmeinek árját.

Érezte, hogy az ápolónő másik keze gyengéden simogatja az arcának nem sérült oldalát, amíg lassan meg nem nyugodott. Eltartott egy ideig, de Bee összeszedte magát, és megszólalt:

– Nagyon köszönöm, Rosa, nagyon kedves hozzám. Ez csak reflex. Sajnálom, hogy eláztattam a kötést. – Örömmel töltötte el, hogy a hangja megerősödött, és az olasz nyelvtudása is magabiztosan, jól cseng. Az anyja mindig olaszul beszélt vele, annak ellenére, hogy Bee London közelében született és nőtt fel; és miután Toszkánában forgattak már két hónapja, nem volt túl nagy kihívás felfrissítenie a tudást.

– Ne aggódjon, Beatrice. Engedje csak ki. Rettentően sok mindenen ment keresztül, de most biztonságban van. Minden rendben lesz. – A nővér elhallgatott pár pillanatra, majd témát váltott, amiért Bee rettentő hálás volt neki. Eleinte. – Nos, vannak barátai, vagy család, aki meglátogathatná?

Bee megrázta a fejét.

– Nem hiszem. Az én szüleim Angliában élnek. Anyámnak gondja van a fülével, és nem repülhet; apámnak

pedig túl hosszú út lenne ez ahhoz, hogy vezessen idáig.

– És, nincs férfi az életében? Vőlegény vagy férj, esetleg?

– Semmi ilyesmi. Volt egy barátom, de annak már vége... Néhány hónappal ezelőtt minden széthullott.

– Ó! Sajnálom. Veszekedtek?

– Nem, nem igazán. Gondolom, a vége felé többet vitatkoztunk a mindennapi apróságokon, de szerintem mindketten arra jöttünk rá végül, hogy az egész nem vezet sehova. Legalábbis én így éreztem. – Mély lélegzetet vett, és megpróbálta leplezni a fájdalmat, amit akkor érzett, amikor a James mellett töltött négy év semmivé foszlott. – Észszerű dolog volt már a szakítás... Ennek ellenére nehéz időszak volt.

– Ne is emlegesse! Maga nagyon csinos lány. Hamarosan talál valaki mást.

Bee lassan ingatta a fejét. Az utolsó dolog, amire szüksége volt, egy másik férfi. Szabad kezét ismét az arcához emelte, és végigtapogatta a kötések.

– Rosa, ezek a kötések csak a szemem védelmére szolgálnak, vagy az arcommal történt valami?

– Attól tartok, az izzók... Az arca bal oldala és a füle, a halántéka... Összevagdalták. És megégették.

– Komolyan? – kérdezte Bee zaklatottan.

– Úgy hallottam, azt mondták, hogy a hallása és a látása rendben van, de az arcát komolyabb sérülés érte. Valószínűleg eltart egy ideig, míg felépül.

– De meg fog gyógyulni?

- Jobb lesz, ha erről az orvossal beszél előbb, Beatrice. Én tényleg nem tudom.
- Egy életre sebhelyes leszek, Rosa?!
- Nem mondhatok semmit, Beatrice. De manapság az orvosok a legcsodálatosabb dolgokra képesek. Meglátja, a sebészeink világsztárok.
- Ó, Istenem...
- Ne aggódjon, kedves. Minden rendben lesz.

Körülbelül egy órával később levették a kötést Bee szeméről. A magánkórteremben eloltották a lámpákat, behúzták a redőnyöket. Bee eleinte csak három homályos alakot látott. Ahogy a szeme hozzászokott a sötét-hez, és a fókusza élesedett, érezte, hogy a megkönnyeb-bülés első hulláma önti el. Két férfit és egy nőt vett ki az ágy körül. A hozzá közelebb álló férfi volt az első, aki megszólalt.

– Miss Kingdom... Beatrice, én dr. Esposito vagyok, ő pedig a kollégám, dr. Bianchi.

Olaszul, lassan beszélt, de ahogy látta, hogy a lány érti a szavait, fokozatosan visszavette a hétköznapi tempóját. Nem mutatta be a mellettük ülő nővért, de az arcán megjelenő barátságos mosolyból Bee arra következtetett, hogy Rosa lehet, és mindent megtett, hogy visszamosolyogjon rá, bár az nem volt világos, hogy ebből mennyi lehetett látható a géz alatt.

– Üdvözlöm mindannyiukat. Köszönöm, hogy gondoskodtak rólam.

– Nagyon szívesen. Ritkán vannak hollywoodi pácienseink!

Bee nem akarta elrontani a férfi kedvét, hogy ő maga sosem volt még Amerikában, pláne Hollywoodban, úgyhogy nem szólt semmit.

– Mind örülünk, hogy magához tért. Kissé aggódtunk magáért, de már látható, hogy szépen javul. – Az orvos közelebb húzódott. – Mondja, tisztán lát engem? Hány ujjamat tartom fel?

– Hogy hány ujját? Hármat... És igen, nagyon jól látom, köszönöm. És hallom is, hangosan és tisztán, bár nagyon cseng a fülem.

– A fülszűrés miatt ne aggódjon. Az eset után nem meglepő. Pár nap alatt elcsendesedik.

Bee bólintott.

– De mi lesz az arccal?

A két orvos összenézett. Végül dr. Bianchi válaszolt; közben Bee látta, hogy a háttérben dr. Esposito a nővér felé biccent, aki erre az ablakhoz lépett, és kinyitotta a zsalut. Fény áradt be a szobába, Bee pislogott, és örömmel tapasztalta, hogy mindent teljesen tisztán lát.

– Csak a fej bal oldala és a bal arc miatt kell aggódnunk. A fülét és a nyakát valamelyest megóvta a haja, de a koponya és a bal arca rengeteg apró idegi sérülést szenvedett a szilánkoktól.

– Egy életre sebhelyes leszek? – kérdezte Bee, és megnyugvással töltötte el, hogy a hangja kimért volt, és egyenletes, annak ellenére, amit érzett.

– Jelenleg nem igazán tudjuk, Beatrice. A kötésnek még egy ideig maradnia kell, amíg a bőr be nem gyógyul, és biztosat tudnánk mondani. De a nyár végére, úgy hiszem, sokkal jobban fog hasonlítani a régi önmagára.

– De nem pont olyan leszek, mint korábban...?

Az orvosok ismét összenéztek, és megint dr. Bianchi volt az, aki válaszolt.

– Minden tőlünk telhetőt megteszünk, Beatrice, de ez lassú folyamat lesz, és ebben a szakaszban még nem tudhatjuk, hogy mi lesz a végeredmény. – Bátorítóan mosolygott. – De mindent elkövetünk azért, hogy segítsünk, és tudja: mindez csak kozmetikai kérdés. Egyetlen belső szerve sem sérült meg, az agya visszatért a normális kerékvágásba, és olyan jól lát és hall, mint korábban. Tehát próbáljon meg lazítani, és bízson bennünk. Mindent megteszünk magáért. Ne feledje: hatalmas szerencséje volt.